

Audiowstęp do spektaklu „Wyspa”

Tekst: Agnieszka Judycka-Cappuccino

Konsultacja: Dawid Górny

Scenografia

Całe wnętrze sali czarne. Scena długa na dwanaście metrów, głęboka i wysoka na siedem. Scenografia nawiązuje tematycznie do dawnego wiejskiego gospodarstwa. Ma dwa poziomy. Pierwszy znajduje się na poziomie pierwszego rzędu widowni. Rozciąga się w głąb na cztery metry. Podłoga wysypana ciemnoszarym piaskiem. Po lewej czarne drewniane łóżko z rzeźbionym wezgłowie. Stoi bokiem do nas. Na nim zaścielone duża czarna poduszka i kołdra. Ta część sceny przedstawia izbę sypialną. Po prawej bokiem do nas metalowy pług ręczny długości dwóch metrów. Z przodu ma kółko o średnicy około trzydziestu centymetrów. Za nim prostokątne pionowe ostrze. Z tyłu dwie długie ręczki do prowadzenia go. Ta część sceny przedstawia wiejskie pole. Pośrodku sceny w głębi sześć czarnych schodków o długości i wysokości półtora metra. Prowadzą na wyższy poziom. Tam na całej długości i pozostałej wysokości sceny czarna ściana. Lewa połowa ściany jest gładka. Wyobraża ścianę chałupy. Czasami wyświetlają się na niej projekcje. W prawej połowie ściany wnęka długa, szeroka i wysoka na trzy metry. Wyobraża wnętrze izby. Jej ściany są pokryte czarnymi deskami ułożonymi w poziomie. W głębi izby czarny kwadratowy stół. Na nim niewielka lampa z mlecznego szkła. Ma kształt kuli. Świeci ciepłym, żółtym światłem. Po bokach stołu dwa proste czarne krzesła. Przed stołem jeszcze jedno przodem do nas. Jest przewrócone na prawo. Po prawej od wnęki pionowy prostokątny otwór w ścianie wyobrażający drzwi chałupy. Wzdłuż całej ściany chodnik szerokości pół metra. Zakręca w prawo wzdłuż prawej ściany. Prowadzi do drzwi wejściowych na salę w prawym rogu za naszymi plecami. Po chodniku poruszają się aktorzy.

Zasada inscenizacyjna

Projekcje wyświetlane na ścianie po lewej są zwielokrotnieniem sytuacji dziejących się na żywo w izbie. Zostały nagrane wcześniej w bardzo podobnym, ale realnym wnętrzu chaty. Jest tam ten sam czarny stół i krzesła, co na scenie. Na stole ta sama okrągła lampa. Aktorzy na projekcjach poruszają się niemal identycznie, jak w symultanicznie odgrywanej sytuacji na scenie. Nagranie jest jak echo sytuacji scenicznej. Jak pamięć zdarzenia. Z pozoru pokazuje to samo, ale trochę inaczej. Na projekcjach bohaterki i bohaterowie mają zamknięte usta.

Opis postaci

Kostiumy

Wszyscy bohaterowie i bohaterki mają na sobie luźne, proste stroje z ciemnoszarego i czarnego lnu i czarne skórzane buty. Stroje nawiązują do dawnego ubioru chłopskiego. Kobiety noszą bluzki z długimi rękawami i prostym stojącym kołnierzem do połowy szyi, czyli tak zwaną stójką. Bluzki są wpuszczone w rozkloszowane spódnice sięgające kostek. Na stopach czarne sznurowane trzewiki na kilkucentymetrowym obcasie. Mężczyźni noszą luźne koszule z długimi rękawami i stójką. Koszule sięgają do połowy ud. Do tego luźne proste spodnie.

Bożena Adamek

Jako Halina, około siedemdziesięciu pięciu lat, niska i szczupła, siwe włosy zebrane gładko do tyłu. Na karku kok. Do ciemnoszarej bluzki i spódnicy nosi na ramionach czarną dzianą chustę. Potem na bluzkę i spódnicę zakłada czarny kaftan bez rękawów sięgający do połowy łydek. Kaftan na piersiach wyszywany zdobnym czerwonym haftem i różnych rozmiarów kamykami w kolorach żółto-pomarańczowym, czerwono-brązowym i czarnym. Tak samo obszyty pas o szerokości pięciu centymetrów wokół dołu kaftana.

Marta Konarska

Jako Ala, córka Haliny, około sześćdziesięciu lat, niska szczupła blondynka, proste włosy do połowy szyi zebrane w niski luźny kucyk. Długa grzywka zasłania niemal całą lewą część twarzy. Na początku ciemnoszara bluzka i spódnica. Potem zakłada na nie taki sam czarny wyszywany kaftan jak Halina. Kaftan Ali sięga do połowy ud.

Karol Kubasiewicz

Jako Igor, wnuk Haliny, około trzydziestu pięciu lat, wysoki szczupły szatyn z kręconymi włosami. Ma kilkudniowy zarost. Koszula przewiązana w pasie lnianym pasem o szerokości dziesięciu centymetrów. Spodnie wpuszczone w czarne skórzane kozaki do kolan. Potem na koszulę i spodnie zakłada prostą, czarną kurtkę do pasa. Kurtka podobnie jak kaftany Haliny i Ali są wyszywana czerwonym haftem i kamykami. Tu – na ramionach i mankietach.

Wanda Skorny

Jako Maria, córka sąsiadów, około czterdziestu pięciu lat, wysoka szczupła szatynka. Długie kręcone włosy zaplecione w luźny warkocz do połowy pleców. Warkocz przerzucony do przodu na lewe ramię. Na ciemnoszarą bluzkę i spódnicę zakłada ciemnoszarą kamizelkę bez rękawów ozdobioną czarnymi haftami i fartuch kuchenny z ciemnoszarego lnu wiązany w pasie. Na początku ma na stopach czarne, skórzane trzewiki. Potem jest bosa.

Krzysztof Zarzecki

Jako Damian, około czterdziestu pięciu lat, wysoki dobrze zbudowany szatyn o falowanych włosach. Ma zarost. Czarna lniana koszula i spodnie. Koszula ma niewielki okrągły dekolt. Na jego środku dziesięciocentymetrowe rozcięcie. Na to zakłada klasyczny czarny płaszcz z wykładanym kołnierzem, czyli wyłogami. Na stopach czarne skórzane buty do kostki, czyli sztyblety.